

Arrest

nr. 313 880 van 2 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidig verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot A. L. M. M. in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot het hernemen van de middelen en argumentatie ontwikkeld in het verzoekschrift van haar echtgenoot.

Inzake haar echtgenoot (zaak nr. 307 365) wordt als volgt beschikt:

“1. Verzoeker, die de Libische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon geen geloof worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 284 428 van 7 februari 2023.

In het kader van zijn huidig verzoek geeft verzoeker aan dat zijn probleem nog steeds actueel is en bij terugkeer zijn leven nog steeds in gevaar is. Hij verwijst naar de ontvoering van zijn broer M., hij werd ondervraagd over verzoeker, waar hij zich bevond. Er werd hem opgedragen geen contact meer met verzoeker te hebben, anders zou hij vermoord worden. Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt hij volgende documenten neer: een kopie van een proces-verbaal, een kopie van een klacht van een collega in het ziekenhuis waarin zijn naam wordt vermeld en een kopie van een bewijs dat hij verdreven werd uit zijn woning door de oorlog (van 3 augustus 2019). Op 4 september 2023 maakt zijn raadsman een e-mail over in verband met de algemene veiligheidssituatie in Tripoli, augustus 2023. Hij stuurt tevens een vraag in verband met de stand van zijn procedure in september 2023.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) hij in het kader van onderhavig verzoek verwijst naar de motieven die hij reeds heeft uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. De verklaringen die hij aflegt in onderhavig verzoek vloeien volledig voort uit wat hij in het kader van zijn eerste verzoek aanhaalde en wat ongeloofwaardig bevonden werd. Hij geeft aan dat zijn problemen nog steeds actueel zijn, hij verwijst naar de ontvoering van zijn broer waarbij ze naar hem vroegen en indien hij nog contact met hem zou hebben, zouden ze hem vermoorden. Zijn verklaringen liggen volledig in het verlengde van zijn eerdere verklaringen. Daar er geen geloof gehecht werd aan de door hem eerder vermelde problemen, hoeft het niet te verwonderen dat zijn verklaringen in kader van zijn huidig verzoek geenszins een ander licht kunnen werpen op de appreciatie van het CGVS.

(ii) de door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn om de appreciatie van het CGVS om te buigen.

(iii) er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen

omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgende verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. In het kader van zijn huidig verzoek heeft verzoeker een proces-verbaal, een klacht van een collega in het ziekenhuis en een bewijs dat hij verdreven werd uit zijn woning door de oorlog, voorgelegd.

De Raad merkt op dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd en documenten heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

De Raad merkt op dat voorgaande stukken gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopieën betreffen, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan.

Wat betreft het proces-verbaal en de klacht van een collega in het ziekenhuis, merkt de Raad op dat deze documenten louter gebaseerd zijn op de verklaringen van zijn vader en een collega. Hieruit blijkt niet dat de

Libische autoriteiten zijn overgegaan tot het nader onderzoeken van de daarin beweerde feiten, teneinde deze verklaringen te verifiëren. Deze documenten verlenen als dusdanig dan ook geen bewijswaarde aan de inhoud van deze afgelegde verklaringen.

De Raad merkt omtrent het document aangaande zijn situatie naar aanleiding van de oorlog in 2019 nog op dat hierin louter wordt gesteld dat hij verdreven werd uit zijn woning door de oorlog, maar daarin niets wordt vermeld omtrent zijn beweerde persoonlijke problemen.

Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader zijn eerste beschermingsverzoek dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen, en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de zeer beperkte bewijskracht van de documenten die hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Door te verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie en algemeen op te merken dat zijn verklaringen consistent en samenhangend zijn en worden ondersteund door de overgemaakte documenten, dat het dan ook niet volstaat om deze documenten aan de kant te schuiven door te stellen dat dit loutere kopieën en verklaringen van andere personen betreffen, en dat er bovendien geen opmerkingen worden gemaakt over de authenticiteit van de overgemaakte documenten, waardoor mag worden aangenomen dat deze ook vormelijk correct en dus geloofwaardig zijn, voert verzoeker ter weerlegging van de vaststellingen omtrent zijn voorgelegde documenten niet één concreet en dienstig argument aan die een ander licht werpen op de vaststellingen aangaande zijn voorgelegde documenten en slaagt er niet in om deze pertinente motieven ter zake te ontkrachten.

10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Derhalve lijkt verzoekster evenmin nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 14 augustus 2024 staat het volgende vermeld:

“De zaken RvV 307 363 en RvV 307 365 (nummers 6 en 7 op de rol) worden samen opgeroepen en behandeld.

De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van verzoekende partijen wijst opnieuw op het feit dat de beslissingen buiten de wettelijke termijn van 10 dagen genomen zijn die vastgesteld is in artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet. Het betreft dus een bevoegdheidsoverschrijding van de commissaris-generaal. Daarnaast heeft zij documenten bijgebracht die een ander licht werpen op de zaak met betrekking tot haar geloofwaardigheid en haar vrees. Uit de documenten blijkt namelijk dat een andere collega die in het zelfde ziekenhuis werkt zich in dezelfde situatie bevindt. Bovendien werd haar vader verplicht om klacht neer te leggen. Dit zijn aanduidingen van haar problemen. Het gaat niet op om deze documenten niet in overweging te nemen, louter omdat het kopieën zijn. Daarnaast legt zij ook bijkomende informatie neer over de veiligheidssituatie in Libië die actueler is dan deze die gebruikt werd door de commissaris-generaal. Deze elementen tonen aan dat verzoekende partijen niet kunnen terugkeren naar Libië. De bedreigingen hangen samen met het feit dat hij in het hospitaal werkte, maar het is niet omdat men daar niet meer werkt dat er geen bedreigingen meer zijn. Als hij elders als tandarts zou werken, zou hij ook problemen krijgen. Dit blijkt uit de problemen van de vader. Er is aldus sprake van een gegronde vrees in geval van terugkeer.”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 mei 2024.

Een vraag tot horen heeft als opzet om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster blijft hiertoe in gebreke. Zij gaat immers niet concreet in op de inhoud van de beschikking en slaagt er niet in deze in een ander daglicht te plaatsen middels valabele en dienstige argumenten.

Verzoekster verwijst opnieuw naar de termijn die niet werd gerespecteerd. In dit verband wordt verwezen naar punt 7. van de beschikking, waarin hier uitgebreid op wordt ingegaan. Verzoekster gaat ter zitting in het geheel voorbij aan deze uiteenzetting en doet er dus geen afbreuk aan.

Verzoekster meent dat de documenten die haar echtgenoot heeft voorgelegd in het kader van zijn volgend verzoek, een ander licht werpen op de zaak en hun geloofwaardigheid en vrees bevestigen of herstellen. Het gaat volgens haar niet op deze niet in overweging te nemen louter omdat het kopieën zijn. De Raad merkt op dat in punt 9. van de beschikking niet alleen gesteld wordt dat deze stukken kopieën betreffen, maar dat er ook inhoudelijk wordt ingegaan op deze stukken (een proces-verbaal, een klacht van een collega in het ziekenhuis en een bewijs dat verzoeksters echtgenoot uit zijn woning verdreven werd door de oorlog). Verzoekster gaat ter zitting volledig voorbij aan deze uiteenzetting en kan hier dus geen afbreuk aan doen.

Verzoekster verwijst naar de landeninformatie die zij bij het CGVS heeft neergelegd (administratief dossier, map 5 “documenten”, stuk 4 “mail advocaat veiligheidssituatie Libië”) en meent dat deze recenter is dan deze gebruikt door het CGVS. Uit het dossier blijkt dat deze mail van hun advocaat van 4 september 2023 betrekking heeft op persartikels van Al Jazeera van 14 en 15 augustus 2023. Met deze mail en de daarin vervatte informatie werd rekening gehouden in de bestreden beslissing. Verzoekster kan niet met goed gevolg voorhouden dat deze informatie dateert van 2024 of dat deze informatie van augustus 2023 zou aantonen dat de in de bestreden beslissing gebruikte informatie (die dateert van september 2021, februari 2023, 6 december 2023 en augustus 2023) verouderd of niet meer toepasbaar zou zijn.

Waar verzoekster volhardt in de problemen van haar echtgenoot en die van zijn vader, gaat zij in het geheel voorbij aan het oordeel hierover in de bestreden beslissing en aan de vaststellingen in dit verband in de beschikking onder punten 6. en 9.

6. Er wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 mei 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET